

Bilag 1

Artikel i Berlingske Tidende den 30. januar 1982.

»Uvidenhed, hvis politikerne siger nej til narkomanregistrering«

Af Bent Bak Andersen

»Uvidenhed. Det er det mildeste ord, jeg kan finde for de usaglige begrundelser, som visse politikere og deres partier fremfører mod en registrering af narkomaner.«

Det siger formanden for den private hjælpeorganisation »Landsforeningen for human narkobehandling«, Mischa Asvarisch.

»Det er tydeligt, at politikerne ikke ønsker at se de hårde realiteter i øjnene, og det virker umiddelbart, som om de ikke ønsker at stemme for en registrering, fordi de frygter, at der ikke er vælgerstemmer at hente på den bekostning.«

Videre siger Mischa Asvarisch, at politikerne indirekte er med til at slå et stadigt stigende antal narkomaner ihjel. »De er med til at øge antallet af stadig yngre narkomaner og indirekte fremme omsætningen hos narkobagmændene, der tjener mange penge på narkomanernes nød, elendighed og til sidst død.«

I sidste uge lavede Berlingske et rundspørge blandt nogle partiers ordførere på Christiansborg, og en af dem udtalte: »Nej til registrering. Tænk blot på de huller, der er konstateret i de eksisterende offentlige registre. Der er endvidere risiko for, at narkomaner så ikke vil søge lægehjælp, ligesom vi kender det for de kønssygdomsramtes vedkommende.«

»Det er en af de groveste og nedgørende bemærkninger, der er faldet i debatten om registrering af narkomaner. Den tyder på, at vedkommende politiker (Bernhard Baunsgaard, red.) ikke har sat sig ind i problemerne. Hvis f.eks. en narkoman har abstinenser, skal han nok søge læge. Han bliver meget syg.«

Ved det nuværende system, hvor mange narkomaner blot føler sig som forsøgsdyr, og hvor næsten alle falder tilbage til de hårde stoffer igen, er der store huller, siger formanden for foreningen. »Narkomanerne prøver af alle kræfter at finde genveje til at få stoffer. De prøver at få stoffer fra flere læger og behandlings-

steder samtidig. Det kan bremses ved en registrering. For hvis de registreres – hvad de selv ønsker – får vi oplyst.

1. Antallet af narkomaner.
2. Hvilke stoffer de er afhængige af.
3. Antallet af nedtrappingsforsøg over for den enkelte narkoman.
4. Antallet af døde narkomaner.
5. Hvor mange der vender tilbage til de hårde stoffer.
6. Antallet af narkomaner, der er døde af følgesygdomme.

Først når vi har disse fakta, er hjælpen til narkomanerne sat i system, og vi kan hjælpe dem, der virkelig trænger.«

Det nuværende system ser umiddelbart ud til at være billigere end en koordineret hjælp og behandling af de hårdt belastede narkomaner, men det er en misforståelse, siger Mischa Asvarisch.

»Tænk blot på, hvor dyrt det er under det tolt fejlslagne behandlingssystem, vi har i dag. Utallige narkomaner har været på 40 nedtrappinger, og ind imellem nedtrappingerne har de, for at skaffe penge til de hårde stoffer, begået indbrud for ofte flere hundrede tusinde kroner, har kostet sengepladser på hospitalerne, cellepladser i fængslerne etc. Som det er nu, uden nogen for samarbejde mellem de implicerede parter i det offentlige behandlingsarbejde, er det sådan, at narkomanerne direkte bliver presset ud i kriminalitet, de er syge mennesker og skal hjælpes.

Vi har mange eksempler på, at narkomaner melder sig til politiet for indbrud eller røverier, blot for at få fred og få en midlertidig behandling.«

»Den nuværende behandlingsform af narkomaner minder mest af alt om kvaksalveri. En registrering vil bringe kendsgerninger for dagen, og samtidig kan vi skelne mellem den nuværen-